

ACTE PRIMER

Quan s'aixeca el teló hi ha algú que s'està dutxant a la cambra de bany, que té la porta mig oberta. Una dona jove i bonica, amb arrugues d'angoixa a la cara, entra al dormitori i va cap a la porta de la cambra de bany.

MARGARET (*crident per sobre del soroll de l'aigua*). – Un d'aquests monstres sense coll m'ha tirat una galeta de mantega per sobre i m'haig de canviar!

Margaret parla d'una manera ràpida i arrossegada al mateix temps. En les seves llargues allocucions fa servir els recursos vocals d'un capellà interpretant un cant litúrgic: diu les frases gairebé com si les cantés, i sempre continua sense agafar prou aire i arriba un moment que li falta l'alè. De vegades hi intercala alguna breu tonada sense lletra, com ara «Da-da-daaaa...».

Deixa de rajar l'aigua de la dutxa i se sent Brick que crida Margaret des de dins, però encara no el veiem. Sempre que parla amb Margaret se li nota un to d'interès fingit, per cortesia, que emmascara la indiferència o alguna cosa pitjor.

BRICK. – ¿Què dius, Maggie? L'aigua feia tant soroll que no et sentia...

MARGARET. – No re, que dic que un d'aquests monstres sense coll m'ha deixat el vestit de randa fet un fàstic, i m'haig de canviar...

Obre i tanca calaixos del tocador a cops de peu.

BRICK. – ¿Per què els hi dius «monstres sense coll», als nens d'en Gooper?

MARGARET. – Perquè no tenen coll! ¿No és motiu suficient?

BRICK. – ¿No tenen coll?

MARGARET. – No... o, almenys, no se'ls hi veu. Tenen el caparró enganxat directament en aquells cossos grassonets, sense cap connexió entremig.

BRICK. – Sap greu, ¿no?...

MARGARET. – Sí, sap greu, perquè, com que no tenen coll, no els pots escanyar! ¿Oi, tresor?

Es treu el vestit pels peus i queda amb una combinació de setí color marfil i amb puntes.

Sí, són monstres sense coll; tota la gent que no té coll són monstres...

Se senten els xiscles dels nens a baix.

¿Els sents? ¿Els sents com xisclen? No sé on deuen tenir les cordes vocals, si no tenen coll... Mira, m'he posat tan nerviosa, allà a la taula quan sopàvem, que he estat a punt de tirar el cap enrere i de fer un crit que s'hauria sentit més enllà de la frontera d'Arkansas i en algunes parts de Louisiana i de Tennessee. Li he dit a la teva encantadora cunyada: «Mae, reina, ¿aquests angelets no podrien sopar en una taula a part, amb estovalles d'hule? És que empastifen tant el joc de taula de blonda, i és tan bonic...» Ha fet uns ulls com unes taronges i m'ha dit: «I ara, nena!... ¿El dia de l'aniversari de l'avi? No m'ho perdonaria mai!» Doncs resulta que l'avi no feia ni dos minuts que seia a taula, amb aquells cinc monstres sense coll

'nar bavejant i porquejant el menjar, que deixa la forquilla de cop i diu: «Però per l'amor de Déu, Gooper! ¿Per què no els fots a la cuina amb una menjadora, aquests porcs?...» De poc em moro de riure allà mateix, t'ho juro!

¿Tu t'imagines, Brick? En tenen cinc, i amb el que està en camí seran sis! Els han portat tots aquí com aquell qui porta el bestiar a una fira, i els hi estan demanant contínuament que demostrin les seves habilitats! «Rei meu, ensenya-li a l'avi com fas això... Rateta, ensenya-li a l'avi com fas allò... Recita-li aquell vers a l'avi, cuca... Ensenya-li els clotets, reina... Nino, ensenya-li a l'avi com fas la vertical!»... i així tot el dia, i a sobre aquests petits comentaris i aquestes indirectes sobre el fet que tu i jo no hem produït ni una sola criatura, que som un matrimoni sense fills i que, per tant, som absolutament inútils!... És còmic, sí, esclar; però també és repugnant, al mateix temps, perquè salta a la vista el que pretenen!

BRICK (*sense interès*). – ¿I què és el que pretenen, Maggie?

MARGARET. – Home, no em diràs que no ho saps!

BRICK (*apareixent*). – Doncs no: no ho sé, el que pretenen.

Brick és a la porta de la cambra de bany; s'eixuga els cabells amb una tovallola i es repenja al tovalloler perquè té un turmell trencat i el porta enguixat. Encara té el cos esvelt i ferm d'un noi jove. L'alcohol encara no ha començat a deteriorar-li l'aspecte exterior, i té l'encant addicional d'aquell aire distanciat de les persones que ja han deixat de lluitar. De tant en tant, però, quan el molesten, darrere aquesta aparença s'encén alguna cosa, com un llampec en un cel serè, que demostra que, a un nivell més profund, no és en absolut un home en pau amb si mateix. Potser sota una llum més intensa mostraria algun senyal de deliquescència, però la claror minvant i encara càlida de la galeria el tracta amb molta consideració.

MARGARET. – Doncs ja t’ho diré jo, si tu no ho saps, rei meu! El que pretenen és quedar-se la teva part de l’herència del teu pare, i...

Aquí calla de sobte abans de fer el comentari següent, i abaixa el to de veu com si, en certa manera, es tractés d’una cosa que personalment li fos violent de reconèixer.

... i ara que sabem que s’ha de... morir de... càncer...

Se senten veus a baix, al jardí: un crit llarg i arrossegat en la distància. Margaret aixeca els seus preciosos braços nus i es posa pòlvores a les aixelles, mentre fa un lleu sospir.

Ajusta l’angle d’un mirall d’augment per redreçar-se una pestanya, i llavors s’aixeca tota ansiosa dient:

En aquesta habitació hi ha tanta llum que...

BRICK (*amb suavitat i duresa al mateix temps*). – ¿Ah sí?

MARGARET. – ¿«Ah sí», què?

BRICK. – ¿Ho sabem, que l’avi s’ha de morir de càncer?

MARGARET. – Avui ha arribat l’informe.

BRICK. – Ah...

MARGARET (*abaixa les persianes de bambú, que omplen l’habitació d’unes ombres llargues i daurades*). – Sí, ara no fa gaire... A mi no m’ha sorprès, Brick...

Té una veu musical i amb una àmplia gamma de registres; de vegades arriba a uns greus gairebé masculins, cosa que ens transmet de sobte la imatge d’ella com una nena petita que juga a jocs de nen.

Vaig reconèixer els símptomes així que vam arribar, aquesta primavera, i m’hi jugo el que vulguis que el teu germà i la

seva dona ho van veure molt clar, també. I segur que és per això que han renunciat a la seva migració habitual a la frescor de les Great Smoky Mountains per venir corrents aquí baix a rostir-se amb tota la seva tribu de criatures histèriques! ¿I per què et penses que es parla tan sovint de Rainbow Hill, últimament? ¿No saps què és, Rainbow Hill? Doncs és un lloc de rehabilitació que és famós perquè hi van tots els alcohòlics i drogoaddictes de Hollywood!

BRICK. – Jo no sóc artista de cine.

MARGARET. – No, i tampoc et drogues. Però, a part d'això, ets un candidat perfecte per a Rainbow Hill, tresor, i és on et volen facturar..., però abans hauran de passar per sobre del meu cadàver! Sí, per sobre del meu cadàver..., però res no els faria tan feliços com enviar-te allà. Llavors el teu germanet podria fer-se l'amo dels calés i fer i desfer al seu gust, i afluir quatre engrunes de tant en tant, i aconseguir que li donessin poders i firmar xecs en nom teu, i tancar l'aixeta dels crèdits sempre que li donés la gana!... El fill de puta!... ¿T'agradaria, que fes això, Brick?... No, ¿oi?... Doncs tu no pares de fer mèrits perquè ho aconsegueixi, has estat fent tot el que has pogut per instigar-los i ajudar-los a sortir-se amb la seva! Has deixat la feina per poder entregar-te en cos i ànima a l'alcohol... Ahir a la nit et trenques el turmell a la pista d'atletisme de l'institut... ¿I fent què? Doncs saltant obstacles! A les dues o les tres de la matinada! Genial, fantàstic! Ha sortit al diari. Al *Clarksdale Register* hi ha un article que fa molta gràcia, ¿saps? Una història d'interès humà sobre un famós atleta retirat que es munta una carrera d'obstacles individual a les pistes d'atletisme de l'institut de Glorious Hill, però es veu que no acabava d'estar en forma i no ha superat ni la primera tanca! I el teu germà diu que

ha exercit tota la seva influència per impedir que no sortís a primera plana dels diaris.

Però encara tens un gran avantatge, Brick!

Durant tota aquesta allau de paraules, Brick ha estat recolzat amb posat indolent sobre la blanquíssima superfície del llit, i s'ha girat cap a un costat o bé sobre l'estómac.

BRICK (*irònicament*). – ¿Deies alguna cosa, Maggie?

MARGARET. – Tu ets la nineta dels seus ulls, Brick; i, en canvi, no suporta el teu germà; ni la seva dona, aquest monstre de la fertilitat... Li té un odi total i absolut! ¿I saps per què ho sé, que el teu pare no suporta la Mae? Doncs per petites expressions que li fan pampallugues a la cara quan aquesta dona treu algun dels seus temes preferits, com, per exemple..., que no va voler anestèsia quan va tenir els bessons... perquè ella considera que la maternitat és una cosa que una dona ha de viure plenament... per poder apreciar plenament l'extraordinària bellesa d'una experiència com aquesta!... HAH!

Aquest «HAH!» estrident va acompanyat d'una acció violenta, com ara tancar de cop un calaix.

... i que va fer entrar el teu germà perquè estigués al seu costat a la sala de parts i no s'hagués de perdre l'«extraordinària bellesa» de l'espectacle!... La producció d'aquests monstres sense coll...

Un discurs d'aquesta mena resultaria hostil en boca de qualsevol altra persona, però Margaret hi confereix una estranya comicitat,

perquè els seus ulls parpellegen constantment i la veu se li barreja amb unes rialles que són bàsicament indulgents.

... i l'avi comparteix la meva actitud, respecte a aquest parell!... Jo, en canvi..., jo el faig riure, de tant en tant, i per això a mi em tolera... De fet, mira què et dic..., hi ha moments que sospito que al teu pare, de manera inconscient, inclús li faig una miqueta de... de gràcia, ja m'entens...

BRICK. – ¿I què et fa pensar que a l'avi li fas una miqueta de gràcia, Maggie?

MARGARET. – Doncs que sempre em repassa de dalt a baix quan parlem, i em mira els pits i es llepa el morro com un gat vell! Ha, ha!

BRICK. – Aquesta manera de parlar em repugna.

MARGARET. – ¿No t'han dit mai que ets un carca i un purità, Brick? A mi em sembla perfecte que aquest vell, a les portes de la mort, encara es fixi en el meu cos i el valor, jo penso que me-rescudament!

¿I vols que et digui una altra cosa? Doncs que el teu pare no sabia quants petits Goopers i quantes petites Maes havien produït, aquells dos! Diu: «Així, ¿quants fills teniu, vosaltres?», allà a la taula, quan sopàvem, ¿saps?..., ben bé com si al teu germà i la seva dona els acabés de conèixer! La teva mare ha dit que feia broma, però el vell no feia broma, ja t'ho ben juro jo, que no!

I quan l'han informat que ja en tenien cinc i que el que feia sis estava en camí... no ha semblat que ho encaixés com una bona notícia, precisament...

Se senten criatures que criden a baix.

Xiscleu, xiscleu, monstres!